

[Helle Degn.]

ning nu til gavn for dem, som skal retsforfølges, kommer til at gælde for en lang række europæiske lande.

Med disse bemærkninger vil jeg gerne anbefale lovforslaget på den socialdemokratiske gruppes vegne.

Adam Møller: Justitsministeren har i sin fremsættelse af lovforslaget givet en grundig gennemgang af dets indhold, og vi har nu af den foregående ordfører fået en fornyet grundig gennemgang af det, så jeg skal ikke knytte mange yderligere bemærkninger her til.

Jeg vil blot sige, at det konservative folkeparti med glæde støtter dette forslag, som vi synes er et fremskridt og en videreførelse af den ordening, vi har haft de nordiske lande imellem. Den konvention, som det drejer sig om, bygger i og for sig på de nordiske landes gode erfaringer på dette område.

Jeg ser lovforslaget som en fordel både for retsmyndighederne i de europæiske lande under Europarådet, som kommer ind i denne ordening, og for borgerne inden for dette Europaområde, og det sidste spiller ikke mindst en rolle for os alle sammen. Retsbeskyttelse er ikke blot noget, man har for de lovlydige borgere, det er også noget, man har for de borgere, der eventuelt kommer i konflikt med loven. Og hvis vi ser på den danske befolkning, er det jo et meget betydeligt antal af den, der på et eller andet tidspunkt i livet kommer mere eller mindre i konflikt med loven. Det kan ske her i landet, det kan ske i udlandet, og det er så en betydelig fordel for disse lovovertrædere, at de kan få sagen behandlet i deres eget hjemland under forhold, hvor sprogvankeligheder ikke spiller ind, og efter deres eget hjemlands lov, og at straffen kan blive idømt efter deres eget hjemlands love og afsonet inden for deres eget hjemland.

Vi synes altså, der er meget betydelige fordele ved denne udvidelse fra det nordiske område til hele det europæiske område, og jeg har endda bemærket, at lovforslaget også giver lande uden for Europarådet mulighed for at tilslutte sig denne ordening. Vi vil anbefale lovforslaget.

Nathalie Lind: Mit partis ordfører, hr. Per Federspiel, er forhindret i at være til stede,

men jeg skal ganske kort sige, at vi fra venstres side ser velvilligt på dette lovforslag og kan tiltræde det.

Man kan måske spørge, hvorfor vi skal have dette lovforslag, før det nævnte forslag om ændring af straffeloven er fremsat, men jeg formoder, det klares op under udvalgsbehandlingen. Det går næppe så hurtigt, men vi må selvfølgelig tage det forbehold, at vi må se, hvad straffelovsændringen går ud på.

Det er efterhånden blevet skik, at man for at undgå fortolkningstvivl ophøjer en konvention til dansk lov ved direkte indførelse i en lovtekst som supplement til ratifikationen. Jeg synes, det er et rigtigt synspunkt, og vi kan ud fra dette anbefale lovforslaget, ligesom vi gerne vil rose det for dets koncise form. Man må vel også sige, at det er et naturligt supplement til selve udleveringsinstituttet.

Vi går altså positive til udvalgsbehandlingen.

Gudme: Det er et stilsfærdigt lovforslag, som den nye justitsminister debuterer med her i folketinget, og jeg kunne næsten fristes til at sige, at hvis de kommende forslag, ministeren kommer med, har samme stilsfærdige karakter, så får vi et meget roligt år i retsudvalget, måske for roligt efter det temperament, som både justitsministeren og vi andre har.

Med hensyn til selve lovforslaget kan jeg slutte mig til de tidligere ordførere og sige, at vi betragter dette som en ønskværdig foranstaltning. Lovforslaget er en opfyldelse af en traktat, der forfølger et formål, vi kan anerkende, nemlig dette at man tilvejebringer aftaler af samme art, som vi i forvejen har mellem de nordiske lande, nu mellem europæiske lande med en retsorden, som vi i alt væsentligt kan anerkende og føle os på linje med. Det vil altså sige, at det er med lande, der har strafferegler og sanktionsformer, som i det store og hele stemmer overens med de regelsæt, vi kender i Danmark. Da ingen forpligter os eller tvinger os til at anvende andre regler end dem, vi selv føler os på linje med, eller udlevere til retsforfølgning til andre lande i tilfælde, hvor der virkelig foreligger afvigelser mellem vores opfattelse af, hvad der bør gøres strafbart, og hvordan man kan straffe, kan der ingen